

TA KASUTAB NEID RUUME, jätab endast jälgi.

Tema mälus omakorda kristalliseeruvad mingid osad neist ruumidest.

Puitpõranda sooniline pind palja jala all. Diivani hõrk vetruv tagasipõrge kehale. Vaiba libisev kindlameelsus.
Laisk hommik, ärgas pärastlõuna, ööks mahenev loojak.
Puisse tooli jala krõõtsatus vastu köögi põranda plaaditud pinda. Laudlina hõtkumine vastu kohvitassi glasuurimata põhjarõngast.

Suka libisemine üle sääre. Pehmed sokid, mis embavad hellalt ja pinguldavad ümber karedaks kõnnitud jalataldade.
Kamm, mis libiseb vilinal üle kahuste juuste.

Liigutus, mida iga keha peab läbima. Liigutuste jada, mida iga keha teeb enda moodi.

TA ON ÄRGANUD HOMMIKUL ning tundnud külge keerates
oma kehaga teki ja lina koe erinevust.

Pärast pisukest aega on ta tõusnud ja kohvi keetma läinud.

Tühja tuppä voodi peale on temast jäänud lohk ja sassis tekk.
Magamise lõhn.

Ta on liikunud läbi toa vannituppa.

Ta on pesnud end seebiga.

Ta on seebi tagasi kraanikausi äärelle pannud.

Ta on end veega loputanud. Seebist on tagasi kraanikaussi nrisenud hall, keemiliselt lõhnav ojake.

Ta on end kuivatanud.

Temast on jäänud soe ja niiske rätik.

Ta
on
tardunud
mälestuses
keset
tegevust
ja
lasnud
sel
end
kanda
kusagile.

Konkreetsesse
paika
ja
minevikku,
aga
ka
mitmesse
paika
ja
olevikku.

Magamistuppa, vannituppa.

Õhtul tõuseb tuul mere ääres. Tuul tekitab
hirmu. Tuule puhudes ei kuule. Helid kantakse
eemale.

Tuul on nagu sosistamine

